

Arrest

nr. 239 661 van 13 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 15 oktober 2019 België zijn binnengekomen samen met hun minderjarige kinderen A.L. en A.G., dienden op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 19 juli 2016 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 27 maart 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoeker, R.A., luidt als volgt:

U werd op 6 maart 2020 van 14u06 tot 15u11 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Raes loco meester Geleyn, was bij het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u moslim. U werd geboren in Syrië en woonde in het kamp Khan Alshaikh gelegen in de provincie Damascus tot maart 2016. U bent gehuwd met A.S. (CGVS ref. (...), O.V. (...)) en jullie hebben samen twee minderjarige kinderen A.L. en A.G., beiden geboren op 19 oktober 2014.

In maart 2016 verliet u samen met uw echtgenote en kinderen Syrië. U reisde naar Turkije en van daaruit begaf u zich naar Griekenland. Op 18 mei 2016 kwam u aan in Griekenland. Op 19 juli 2016 werden uw vingerafdrukken geregistreerd te Xios (Chios) in het kader van een verzoek om internationale bescherming. U wachtte in Griekenland op documenten, maar u kreeg er geen, zodat u besloot te vertrekken. U kreeg geen bescherming in Griekenland. U wenst een betere toekomst voor u en de kinderen. Uw kinderen konden in Griekenland niet naar school gaan. Uw echtgenote kreeg twee miskramen in Griekenland omdat ze er geen medische zorgen kreeg. De leefomstandigheden in Griekenland laten te wensen over en u kon er de taal ook niet leren. U denkt dat de Islamitische groepering waarmee u problemen kende in Syrië, u ook in Griekenland zou kunnen treffen. U hebt nooit de intentie gehad om in Griekenland te blijven. Uw bedoeling was altijd al om naar België te komen. U maakte gebruik van valse reisdocumenten om in oktober 2019 een vlucht naar Nederland te nemen. U reisde verder per trein en kwam aan in België op 15 oktober 2019. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (tijdelijke verblijfsvergunning als Palestijn in Syrië), uw originele U.N.R.W.A. kaart, uw origineel familieboekje, uw originele huwelijksakte en een origineel bewijs van uw Palestijnse origine. Uw echtgenote legde tevens haar originele identiteitskaart, een verslag van een medisch onderzoek op 12 februari 2020 en een psychologisch attest van 10 maart 2020 neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, namelijk uit de gegevens die vermeld worden op het 'Eurodac search result', blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd. U legt uiteenlopende verklaringen af over de uitkomst van uw Griekse procedure om internationale bescherming. Op 13 november 2019 verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen bescherming kreeg in Griekenland (zie punt 19, verklaring DVZ). Ook na confrontatie hield u vol geen internationale bescherming te genieten in Griekenland. (punt 19 en punt 22). U stelde dat u inderdaad drie jaar in Griekenland woonde, maar dat u er geen documenten verkregen hebt (punt 22). Bij het invullen van de vragenlijst, werd u gevraagd waarom u Griekenland verlaten had, gezien u daar internationale bescherming geniet (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.8), waarop u aangaf dat u niet wist of u al dan niet erkend werd in Griekenland. Uw echtgenote ontkent internationale bescherming te genieten in Griekenland (zie verklaring DVZ, punt 19 en 22 en vragenlijst punt 3.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalden zowel u als uw echtgenote dat jullie geen bescherming genieten in Griekenland (CGVS, pg 3 en 4 en CGVS echtgenote, pg 3 en 4). Er dient echter vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote geen enkel bewijs hebben aangebracht dat kan aantonen dat jullie verzoek om internationale bescherming werd afgewezen in Griekenland.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 15 oktober 2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, namelijk in Griekenland op 19 juli 2016. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u ter zake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 november 2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen.

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat

slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U haalt volgende elementen aan met betrekking tot uw situatie in Griekenland: u kreeg er geen documenten hoewel u er drie jaar gewoond hebt, u wilt een betere toekomst voor u zelf en uw kinderen, uw kinderen konden in Griekenland niet naar school gaan, uw echtgenote kreeg twee keer een miskraam in Griekenland wegens een gebrek aan medische zorgen, de omstandigheden in Griekenland zijn slecht en u kon er de taal niet leren. U vreest ook in Griekenland niet veilig te zijn voor de islamitische groepering waarmee u problemen zou gekend hebben in uw land van gewoonlijk verblijf, Syrië. Uw echtgenote roept in dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, omdat zij daar twee miskramen kreeg en dat zij nog liever zou terugkeren naar haar eigen land en dat het kamp in de woestijn lag waar veel insecten en slangen zijn. Zij zou niet de nodige medische zorgen hebben gekregen in het kader van haar zwangerschap. Zij lijdt aan een bloedstollingsziekte en moet daarom medicatie innemen tijdens de zwangerschap en tijdig op controle bij een arts kunnen gaan. Dit zou haar ontzegd zijn in Griekenland, met twee miskramen als gevolg. Uw echtgenote verwijst tevens naar de onveilige situatie in het kamp nabij Larisa waar jullie verbleven en haalt aan dat zij problemen kende met enkele mannen. Door tussenkomst van andere bewoners van het kamp, hebben deze mannen het kamp verlaten. Uw echtgenote wijst er in dit verband op dat de autoriteiten niets ondernomen hebben om dit probleem op te lossen.

Gezien u zoals hierboven besproken werd enerzijds ontkent internationale bescherming te genieten in Griekenland en anderzijds stelt niet te weten of u wel of niet erkend werd in Griekenland, kan uit uw verklaringen niet opgemaakt worden of deze elementen die u inroept ten opzichte van Griekenland betrekking zouden hebben op de periode dat u uw verzoek om internationale bescherming had ingediend, dan wel op de periode dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleef. U biedt aldus geen zicht op uw reële situatie in Griekenland vanaf het moment van uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld dat u zich beperkt tot loutere blote beweringen en dat u geen enkel bewijsstuk aanbrengt dat de door u aangehaalde elementen zou kunnen staven. U concretiseert niet op welke manier uw echtgenote medische zorgen zouden ontzegd zijn. U toont niet aan welke stappen u en uw echtgenote zouden ondernomen hebben om medische zorgen te krijgen in Griekenland. U concretiseert niet op welke manier de ‘slechte leefomstandigheden’ u persoonlijk zouden getroffen hebben. De foto's die u neerlegde van het kamp waar u zou verbleven hebben, kunnen niet aantonen dat

uw leefomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland dermate slecht waren dat er sprake is van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. U sprak over vechtpartijen in het kamp, maar u bleek zelf nooit betrokken geweest te zijn bij dergelijke incidenten (CGVS, pg 5). U toont op geen enkele wijze aan dat uw kinderen effectief niet naar school konden in Griekenland nadat u internationale bescherming had verkregen, noch staat u dat u stappen zou ondernomen hebben om het recht op onderwijs voor uw kinderen te bekomen. U had zelfs geen idee wat uw echtgenote zou geprobeerd hebben om onderwijs voor de kinderen te regelen (CGVS, pg 8). U toont op geen enkele wijze aan dat u effectief pogingen zou ondernomen hebben om de Griekse taal te leren, maar dat dit u onmogelijk werd gemaakt. U slaagde er ook helemaal niet in aannemelijk te maken dat de groepering waarmee u problemen zou gekend hebben in Syrië u zou kunnen raken in Griekenland. U zou telefonische bedreigingen gekregen hebben, maar u wist niet van welke groepering (CGVS, pg 5). De laatste bedreiging zou er geweest zijn in 2018, maar u kon zich helemaal niet herinneren wanneer in 2018 (CGVS, pg 6). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Hoe dan ook was er voor het overige geen enkele concrete indicatie dat u effectief gezocht werd in Griekenland door deze onbekende islamitische groepering. Het laatste jaar van uw verblijf in Griekenland, 2019, is er al helemaal niets meer gebeurd. Het lijkt ook bijzonder onwaarschijnlijk dat personen die tot deze islamitische groepering behoren zich alsnog, bijna vier jaar na uw vertrek uit Syrië, speciaal omwille van u naar Griekenland zouden begeven om u op te sporen en u iets aan te doen omdat u niet naar hen zou geluisterd hebben in Syrië. Voor zover er enig geloof zou gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen die u in Griekenland zou gekregen hebben, dient opgemerkt te worden dat u geen bescherming gezocht hebt bij de Griekse autoriteiten. U zou zelfs geen klacht hebben ingediend wegens de telefonische bedreigingen die u ontving, hoewel u verklaarde erg bang te zijn. U toont aldus op geen enkele wijze aan dat de Griekse overheid u niet zou kunnen of willen beschermen.

Ook uw echtgenote beperkt zich tot blote beweringen met betrekking tot een gebrek aan medische zorgen in Griekenland. Het onderzoeksverslag van een onderzoek dat zij op 12 februari 2020 in België onderging, toont enkel aan dat zij doorverwezen werd voor een onderzoek wegens herhaalde miskramen. Het gegeven dat uw echtgenote herhaalde miskramen doormaakte, wordt hier op zich niet betwist. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw echtgenote op geen enkele wijze aantoont dat zij ook nadat zij internationale bescherming verkreeg in Griekenland onmogelijk een arts zou kunnen geconsulteerd hebben wanneer dit nodig was, noch dat zij de noodzakelijke medicatie niet kon verkrijgen. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat zo haar medische zorgen op een gegeven moment ontzegd geweest zijn, dat zij dan stappen heeft ondernomen om haar rechten op dit vlak af te dwingen. Toen haar gevraagd werd of zij eventueel op eigen initiatief een arts gezocht had in Griekenland die haar zwangerschap kon begeleiden, stelde zij dat zij niet zelf naar een arts kon gaan en dat zij niet buiten jullie verblijfplaats kon komen (CGVS echtgenote, pg 4). Er kan echter niet aangenomen worden dat uw echtgenote, als begunstigde van internationale bescherming, verplicht zou zijn om bij terugkeer binnen de zone van een vluchtelingenkamp te verblijven en dat zij geen enkele stap meer zou kunnen ondernemen om een passende medische begeleiding te bekomen. Uw echtgenote ging bij alle aangehaalde problemen telkenmale uit van de situatie van een verzoeker om internationale bescherming en niet van de situatie van een begunstigde van internationale bescherming. Zo haalde zij aan niet te mogen kiezen waar jullie zouden wonen in Griekenland, omdat jullie in het kamp moesten blijven, jullie zelf niet mochten wisselen en jullie geen papieren hadden (CGVS echtgenote, pg 5). Zij haalde ook aan dat de kinderen niet naar school konden en dat zij zelf geen stappen kon ondernemen om de kinderen in te schrijven op een school, omdat zij geen bescherming genoot (CGVS echtgenote, pg 7). Vermits uit de informatie die toegevoegd werd aan jullie administratief dossier blijkt dat jullie wel degelijk internationale bescherming genieten in Griekenland, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Wat betreft de psychische problemen die uw echtgenote kent en die omschreven worden in het door haar neergelegde attest van een psycholoog, dient nog opgemerkt te worden dat zij ook hier op geen enkele manier aantoont dat zij in Griekenland geen passende psychische begeleiding zou kunnen bekomen. Uit niets blijkt dat zij in Griekenland reeds stappen heeft ondernomen om een psycholoog te raadplegen of een andere vorm van psychische begeleiding te zoeken. Derhalve kan er niet zonder meer aangenomen worden dat de psychische problemen van uw echtgenote niet zouden behandeld kunnen worden in Griekenland.

Uit voorgaande kan geenszins worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, op geen enkele wijze aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u daartoe stappen hebt ondernomen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten, namelijk uw Syrische verblijfsvergunning, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw U.N.R.W.A. kaart, uw familieboekje, het bewijs van uw Palestijnse origine en uw huwelijksakte, wijzen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, nationaliteit en uw familiesamenstelling, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Ook uw verblijf in een vluchtelingenkamp dat u staft aan de hand van verschillende foto's, wordt hier niet in vraag gesteld. Het verslag van een medische onderzoek dat uw echtgenote onderging in België en een attest van de psycholoog werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

- De bestreden beslissing die is genomen in hoofde van verzoekster, S.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/10/2019

Overdracht CGVS: 13/11/2019

U werd op 6 maart 2020 van 15u23 tot 16u18 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Raes loco meester Geleyn, was bij het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u van Arabische origine. U bent moslima. U bent afkomstig uit Moadhamiyeh, maar sinds 2013 verbleef u in het kamp Khan Alshaikh in de provincie Damascus. U bent gehuwd met A.R. (CGVS ref. (...), O.V. (...)) en jullie hebben samen twee minderjarige kinderen A.L. en A.G., beiden geboren op 19 oktober 2014

In het voorjaar van 2016 verliet u Syrië samen met uw echtgenoot en kinderen. U reisde via Turkije naar Griekenland. Op 19 juli 2016 werden uw vingerafdrukken geregistreerd in Griekenland te Xios (Chios) in het kader van een verzoek om internationale bescherming. U wachtte in Griekenland op documenten, maar u kreeg er geen en daardoor besloot u te vertrekken. U werd er weggestuurd zonder documenten. U kreeg drie miskramen in Griekenland en u zou nog liever terugkeren naar uw eigen land in plaats van naar Griekenland. U maakte gebruik van valse reisdocumenten om in oktober 2019 een vlucht naar Nederland te nemen. U reisde verder per trein en kwam aan in België op 15 oktober 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, een attest van de psycholoog van 10 maart 2020 en een verslag van een medisch onderzoek van 12 februari 2020. Uw echtgenoot legde tevens zijn originele identiteitskaart (tijdelijke verblijfsvergunning als Palestijn in Syrië), originele U.N.R.W.A. kaart, een bewijs van zijn Palestijnse origine, origineel familieboekje, originele huwelijksakte en zeven foto's van een kamp in Griekenland neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt een attest van de psycholoog neer van 10 maart 2020. Uit het attest blijkt dat u psychologische begeleiding krijgt waarbij de psycholoog volgende motieven en symptomen vermeldt: traumatische ervaringen in uw land van herkomst en op uw reisroute, angst, vermoeidheid, overdreven waakzaamheid, onzekerheid, wanhoop en verdriet. Uit dit attest blijkt niet dat u in het kader van een persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om uw asielmotieven toe te lichten. Dit is ook gebleken daar het persoonlijk onderhoud een normaal verloop kende. U lichtte in het kader van een vrij relaas uitvoerig uw motieven toe (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, pg 3 en 4) en u beantwoordde de vragen die u gesteld werden zonder dat daarbij problemen werden vastgesteld. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud bevestigde u dat u de vragen goed begrepen had. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die aangehaald werden door uw echtgenoot A.R. (CGVS ref. (...), O.V. (...)). Zijn verzoek werd niet-ontvankelijk bevonden, daar hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de informatie in uw administratief dossier, blijkt dat u net zoals uw echtgenoot internationale bescherming geniet in Griekenland (zie Eurodac Search Result). Bijgevolg dient uw verzoek eveneens als niet-ontvankelijk beschouwd te worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot genomen werd, wordt verwezen naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikels 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).
Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .
Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht , principes van machtsoverschrijding ;
Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM)
Schending van artikel 4 Van de Charte".

In het feitenrelaas benadrukken verzoekers vooreerst dat zij meer dan drie jaar, vanaf juli 2016 tot 15 oktober 2019 in Griekenland verbleven, in het ongewisse en in afwachting van een beslissing, terwijl zij met familiale drama's te kampen hadden. Zij verbleven er enkel in twee kampen, op Chios en in Larisa. Zij kregen echter geen informatie over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland, noch werden zij geïnformeerd of zij internationale bescherming verkregen of konden zij dit opmerken door veranderingen in hun dagelijkse leven. Verzoekers konden zich verder niet buiten Larisa begeven daar het kamp verafgelegen was en er geen scholen, taalcursussen, werk of openbaar vervoer was. Zij verlieten Griekenland nadat verzoekster, door een gebrek aan tijdige opvolging van haar zwangerschap, twee miskramen kreeg. Zij hadden in Larisa ook te kampen met veiligheidsproblemen,

gezien verzoekster bedreigd werd door groepen mannen en de kampverantwoordelijke niet tussenkwam noch aangifte deed bij de politie. Verzoekers benadrukken dat zij Griekenland niet overhaast verlieten, doch inzagen dat zij er geen effectieve bescherming noch onderdak, voedsel of noodzakelijke medische zorgen konden krijgen. Bovendien kreeg geen enkel gezinslid er de mogelijkheid om de taal te leren en liepen de kinderen geen school. De levensomstandigheden waren bovendien onverenigbaar met *“de strikte levenshygiëne die noodzakelijk is en aangepast is aan de medische problematiek”*. Zij besluiten dat zij in Griekenland geen mogelijkheid hadden om *“tot een veilige en niet ontierend leven te geraken”*, waardoor zij besloten naar België te reizen.

Verzoekers geven vervolgens een korte theoretische toelichting en betwisten verder de motivering van de bestreden beslissingen. Zij wijzen erop dat het onmogelijk is om een bewijs te leveren van negatieve feitelijke omstandigheden en voeren, onder verwijzing naar de gedeelde bewijslast van de commissaris-generaal en de verzoeker, aan dat de commissaris-generaal geen informatie bijbrengt over het kamp waarin verzoekers verbleven in Griekenland in Larisa. Zij citeren hierbij uit artikelen van RSA en het Pulitzer Center en menen dat hun relaas volledig gelijklopend is met deze informatie. Zij stellen, onder verwijzing naar de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, verder dat *“de verzoekende partij degelijk de beleefde situatie coherent heeft aangegeven, hoewel uit de notities haar emotie duidelijk vatbaar is”*. Zij menen dan ook dat de motivering in de bestreden beslissingen geen steun vindt in het administratief dossier. De commissaris-generaal houdt geen rekening met het feit dat zij met hun kinderen in een kamp in Larisa verbleven, hetgeen evenwel niet wordt betwist.

Verzoekers benadrukken verder dat zij niet betwisten dat zij in Griekenland internationale bescherming genieten, gelet op de markering van het kenteken M in het Eurodac-systeem, doch zij menen dat de bestreden beslissingen ten onrechte stellen dat zij hiervan op de hoogte dienden te zijn. Het feit dat zij in het kamp bleven is volgens hen een duidelijke aanwijzing dat er ofwel administratief iets is misgelopen en zij niet op de hoogte werden gebracht van hun status, ofwel dat zij pas na hun vertrek uit Griekenland een internationale beschermingsstatus hebben verkregen. Zij wijzen erop dat personen die internationale bescherming verkrijgen het kamp dienen te verlaten en hiervan verwittigd worden, doch dit gebeurde in hun geval niet. De commissaris-generaal heeft hier geen rekening mee gehouden. Zij benadrukken dat de bestreden beslissingen niet specificeren wanneer de beschermingsstatus werd toegekend, noch of het de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft.

Verzoekers voeren nog aan dat de commissaris-generaal het bestaan noch de ernst noch de Belgische opvolging van de medische problematiek in hoofde van verzoekster betwist, hetgeen er volgens hen op wijst dat opvolging en behandeling noodzakelijk was. Zij menen dat hen geen gebrek aan medewerking of poging om de Belgische autoriteiten te misleiden kan worden verweten. Zij stellen ook dat verzoekster heel kwetsbaar is en angststoornissen heeft ontwikkeld, *“die uiteraard ook door haar eerdere miskramen bijgewerkt worden.”* Zij menen dan ook dat de medische toestand van verzoekster niet correct werd beoordeeld *“wat betreft de juiste impact van de aandoeningen op een eventueel terugkeer naar Griekenland te beoordelen”*. De commissaris-generaal heeft, door zich te beperken tot de vaststelling dat verzoekers het gebrek en de nood aan zorgen niet bewijzen, geen rechtmatig onderzoek gevoerd in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers voeren nog aan dat de bestreden beslissingen hun verzoeken om internationale bescherming *“enkel en alleen maar, - en heel oppervlakkig-”* onderzoeken, ervan uitgaande dat Griekenland internationale bescherming heeft geboden en dit nog steeds aanbiedt. De commissaris-generaal toont dit evenwel niet aan, aldus verzoekers. Zij verwijzen hierbij naar informatie van de Raad van Europa van maart 2019 met betrekking tot de erbarmelijke en vernederende opvang in Griekenland, zowel op de Griekse eilanden als op het Griekse vasteland, hetgeen volgens verzoekers betekent dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten er in niets verschilt van de situatie van verzoekers om internationale bescherming. Zij benadrukken dat hun relaas, in het licht van deze informatie, *“volkomen geloofwaardig”* overkomt.

Verzoekers voeren verder nog aan dat de motivering van de bestreden beslissingen hun problematiek niet beantwoordt en dat geen rekening wordt gehouden met de Griekse realiteit, die vluchtelingen uitsluit van het maatschappelijke leven. Zij benadrukken dat uit informatie van ELSTAT blijkt dat bijna 20% van de Griekse bevolking werkloos is. Verder menen zij dat deze informatie *“bijkomend de argumentatie van het CGVS weerlegt in verband met :*

- *Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie kunnen bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;*
- *de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoelen;”*

Verzoekers voeren verder aan dat de bestreden beslissingen evenmin rekening houden met de arresten *“dd 19.03.19 die door het HJEU getroffen werden inzake Jawo, C-163/17, Sharqawi en Magomadov samengevoegde zaken C -297/17, C-318/17 319/17 en C -428/17.”* Zij citeren uit deze rechtspraak.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal geen daadwerkelijk onderzoek heeft gevoerd naar hun concrete situatie in Griekenland, noch zijn beslissing steunt op concrete en recente informatie inzake de situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland. Zij achten de situatie van “asielzoekers” in Griekenland onaanvaardbaar, en wijzen erop dat zij deze situatie ervaren hebben vanaf hun aankomst in Griekenland. Zij benadrukken dat zij op twee verschillende locaties verbleven, er het slachtoffer waren van vernederingen, racisme en geweld en het gevoel hadden *“als dieren behandeld te worden.”* Zij menen dat de bestreden beslissingen louter gestereotypeerd voorkomen en lichten dit toe als volgt:

“De Commissaris Generaal beperkt zich inderdaad tot een louter gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar;

Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt: in Griekenland kreeg zij geen kans om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk kon verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon zou kunnen leven in een niet-mensenonterende context ;

Dat de verzoekende partij echter niet “enkel” om de materiële toestand en omstandigheden van opvang in Griekenland klaagt doch vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aanklaagt.

Concreet hebben man en vrouw de medische problematiek van de herhaaldelijke miskramen opgeworpen.

Dat de verzoekende partij's verklaringen ook ondersteund worden door een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst;

Dat de verzoekende partij geen enige toegang had tot een instelling voor werkzoekers en op geen enkel ogenblik de kans kreeg om zelfs heel basiek de Griekse taal te leren; er was geen opleiding , geen cursus, geen werk ;

Het kamp van LARISSA stond “in een woestijn” gelegen, zoals het gezin het terecht samenvat, tussen bergen en zonder mogelijkheid zich elders te verplaatsen;

Dat het CGVS thans stelt dat de verzoekende partij een status op onbekende datum zou hebben behaald;

Dat dit voor gevolg zou moeten hebben dat de verzoekende partij thans, in geval van terugkeer, op geen enkele sociale steun meer zou recht hebben, zodat zij met een totaal gebrek aan werk zou te kampen hebben;”

Verzoekers verwijzen hierbij nog naar persartikelen van NOS, Europa Nu, NRC en VRT met betrekking tot de economische crisis en de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland. Zij stellen hierbij dat *“talrijke bronnen de stelling van het CGVS tegenspreken.”*

Verzoekers lichten verder nog toe als volgt: *Dat sinds de Arresten MSS TEGEN BELGIË van het EHRM ANNO 2011, de Dublin overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien zij schenden inderdaad art 3 van het EVRM ;*

De Europese rechters hadden systematische tekortkomingen in het Grieks asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf ;

Intussen heeft de Griekse regering de asielwetten gewijzigd et heeft het aantal asielaanvragen ook drastisch gestegen, volgens de EASO 55 000 aanvragen versus 13000 twee jaar geleden ;

Dat Griekenland echter steeds geen land is voor asielzoekers, mensen die naar bescherming uitkijken ;

Evenmin kunnen erkende vluchtelingen in Griekenland hun leven heropbouwen ;

In een juridisch verslag dat de levensomstandigheden van de Griekse asielzoekers nauwkeurig omsschrijft, stelt een Grieks NOG die actief is in de mensenrechtenverdediging, R.S..A. dat : «Les droits et la protection effective n'existent que sur le papier» ;

Daar waar de beschermingsstatus integratiemogelijkheden binnen de Griekse samenleving zou moeten bieden, is dit niet het geval ;

De asielzoekers zijn de eerste slachtoffers van het verval van het Grieks systeem;

Onaangepaste levensvoorwaarden, precariteit en bedreigingen die de veiligheid raken komen hier nog bij;

Gender bedreigingen, aanval van minderjarigen, uitbating op alle niveau's, racistische aanvallen....

De NGO detailleert in haar verslag het gebrek aan voedsel, water

En elektriciteit, de onmogelijkheid om toegang tot zorgen te geraken alsmede het leven in skatts ;

Ook wordt gesteld dat erkende vluchtelingen ook maandenlang in de Hotspots dienen te blijven;”

Verzoekers verwijzen hierbij nog naar en citeert uit informatie van asile.ch en Proasyl en RSA. Zij leiden hieruit af dat hun gezondheidstoestand, fysiek en psychisch, dient te worden aangekaart, alsook wijzen zij erop dat deze informatie overeenstemt met verzoeksters verklaringen, *“nl dat zij eeder in Syrië in de oorlog was gebleven, had zij geweten hetgeen haar te wachten stond in Griekenland en in verband met het geweld waarmee de vrouwen te kampen hadden in de lanen.”* Verzoekers zien hun rechten aangetast in Griekenland en menen dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers geven vervolgens een theoretische toelichting over het *“recht op een daadwerkelijk beroep”* en lichten hierbij toe dat *“Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.*

Dat het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht tot een effectief beroep:”. Zij verwijzen hierbij ook nog naar niet-nader gespecificeerde rechtspraak van de Raad.

Verzoekers menen dan ook dat de beslissing tot niet-ontvankelijk dient te worden vernietigd. Zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissingen noch ernstig, noch coherent is, doch wel *“onredelijk en kan niet begrepen worden.”* Zij benadrukken nog dat hun verklaringen ondersteund worden door ruime en vrij te raadplegen documentatie met betrekking tot de erbarmelijke toestand van erkende vluchtelingen in Griekenland. Zij wijzen erop dat *“de Griekse autoriteiten geenszins iets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan opendheid in hoofde van de Griekse bevolking.”* Zij menen dat de commissaris-generaal de situatie niet correct benadert, nu de actualiteit een *“flagrant bewijs”* levert dat Griekenland geen effectieve bescherming kan bieden aan personen die internationale bescherming genieten en een racistische houding inneemt ten opzichte van nieuwkomers. Zij stellen dat *“hetgeen zich nu afspeelt in Griekenland, voorbeeldig voor het racisme is, waarmee het gezin te kampen had”*.

Verzoekers citeren verder nog uit persartikels van Le Monde, RTBF, HLN, Nu en De Standaard met betrekking tot de situatie in Griekenland en menen dat *“de uitbraak en verspreiding van de Covid 19 de situatie in Griekenland nogmaals zal verergeren en dat sowieso de situatie aldaar zal moeten opnieuw geëvalueerd worden, wanneer de virus onder controle zal komen, hetgeen thans niet het geval is. Geen rekening houden met de gevolgen van de coronacrisis en geen re-evaluatie van de toestand geen aanvaardbare optie is.”*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers het rapport *“The situation of migrants and refugees on the Greek islands: more needs to be done”* van de Raad van Europa van 4 maart 2019 (stuk 4) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- psychologisch attest van 26 juni 2020 (stuk 1);
- persberichten over de corona-crisis en de gevolgen ervan op de economische en sociale situatie in Griekenland (stuk 2).

2.2. Voorafgaand benadrukt de Raad dat, waar verzoekers kritiek uiten op de daadwerkelijkheid van het beroep, zij met onderhavige procedure beschikken over een beroep en geenszins aantonen hoe dit niet voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' verzoeken om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat deze voorwaarden niet werden gerespecteerd.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekers internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, oordeelde immers terecht dat: *“Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, namelijk uit de gegevens die vermeld worden op het ‘Eurodac search result’, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd. U legt uiteenlopende verklaringen af over de uitkomst van uw Griekse procedure om internationale bescherming. Op 13 november 2019 verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen bescherming kreeg in Griekenland (zie punt 19, verklaring DVZ). Ook na confrontatie hield u vol geen internationale bescherming te genieten in Griekenland. (punt 19 en punt 22). U stelde dat u inderdaad drie jaar in Griekenland woonde, maar dat u er geen documenten verkregen hebt (punt 22). Bij het invullen van de vragenlijst, werd u gevraagd waarom u Griekenland verlaten had, gezien u daar internationale bescherming geniet (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.8), waarop u aangaf dat u niet wist of u al dan niet erkend werd in Griekenland. Uw echtgenote ontkent internationale bescherming te genieten in Griekenland (zie verklaring DVZ, punt 19 en 22 en vragenlijst punt 3.8). Tijdens het persoonlijk onderhoud herhaalden zowel u als uw echtgenote dat jullie geen bescherming genieten in Griekenland (CGVS, pg 3 en 4 en CGVS echtgenote, pg 3 en 4). Er dient echter vastgesteld te worden dat u en uw echtgenote geen enkel bewijs hebben aangebracht dat kan aantonen dat jullie verzoek om internationale bescherming werd afgewezen in Griekenland.”*

Verzoekers betwisten in het verzoekschrift niet dat zij, gelet op de gegevens in de Eurodac-hit, internationale bescherming genieten in Griekenland, noch brengen zij informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer internationale bescherming zouden genieten in Griekenland. De argumentatie in het verzoekschrift dat uit de gegevens van de Eurodac-hit niet kan blijken wanneer verzoekers een status van internationale bescherming werd toegekend, noch of dit de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Waar zij nog benadrukken dat de commissaris-generaal er ten onrechte van uit gaat dat verzoekers op de hoogte waren van het feit dat zij internationale bescherming genieten in Griekenland en de instanties hierover bewust zouden misleiden, nu hun verblijf in het opvangkamp in Larisa een aanwijzing vormt dat zij niet op de hoogte werden gebracht van hun beschermingsstatus dan wel dat deze status pas werd

toegekend na hun vertrek uit Griekenland, merkt de Raad evenwel op dat dit verweer voorbij gaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 15 oktober 2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, namelijk in Griekenland op 19 juli 2016. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u ter zake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.*

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 november 2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”

2.4. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoekers kunnen het vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak.

Verzoekers herhalen in het verzoekschrift hun verklaringen met betrekking tot hun levensomstandigheden in Griekenland en citeren en voegen landeninformatie toe (verzoekschrift, stuk 3, aanvullende nota, stuk 2) met betrekking tot de situatie voor verzoekers om internationale bescherming en personen die internationale bescherming genieten in Griekenland. De Raad wijst er vooreerst op dat informatie met betrekking tot de situatie in de Griekse opvangkampen en de behandeling van verzoekers om internationale bescherming niet relevant is, omdat verzoekers als personen die internationale bescherming genieten, over een andere statuut beschikken dan een verzoeker om internationale bescherming. Verzoekers' huidige situatie kan dus niet gelijk worden gesteld met de situatie die wordt beschreven in deze artikelen. Verder benadrukt de Raad dat landeninformatie met betrekking tot de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de globale beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekers niet in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote

onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in zoverre zij in hun verzoekschrift stellen dat er geen individuele beoordeling van hun zaak gebeurd is. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat:

"Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U haalt volgende elementen aan met betrekking tot uw situatie in Griekenland: u kreeg er geen documenten hoewel u er drie jaar gewoond hebt, u wilt een betere toekomst voor u zelf en uw kinderen, uw kinderen konden in Griekenland niet naar school gaan, uw echtgenote kreeg twee keer een miskraam in Griekenland wegens een gebrek aan medische zorgen, de omstandigheden in Griekenland zijn slecht en u kon er de taal niet leren. U vreest ook in Griekenland niet veilig te zijn voor de islamitische groepering waarmee u problemen zou gekend hebben in uw land van gewoonlijk verblijf, Syrië. Uw echtgenote roept in dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, omdat zij daar twee miskramen kreeg en dat zij nog liever zou terugkeren naar haar eigen land en dat het kamp in de woestijn lag waar veel insecten en slangen zijn. Zij zou niet de nodige medische zorgen hebben gekregen in het kader van haar zwangerschap. Zij lijdt aan een bloedstollingsziekte en moet daarom medicatie innemen tijdens de zwangerschap en tijdig op controle bij een arts kunnen gaan. Dit zou haar ontzegd zijn in Griekenland, met twee miskramen als gevolg. Uw echtgenote verwijst tevens naar de onveilige situatie in het kamp nabij Larisa waar jullie verbleven en haalt aan dat zij problemen kende met enkele mannen. Door tussenkomst van andere bewoners van het kamp, hebben deze mannen het kamp verlaten. Uw echtgenote wijst er in dit verband op dat de autoriteiten niets ondernomen hebben om dit probleem op te lossen.

Gezien u zoals hierboven besproken werd enerzijds ontkent internationale bescherming te genieten in Griekenland en anderzijds stelt niet te weten of u wel of niet erkend werd in Griekenland, kan uit uw verklaringen niet opgemaakt worden of deze elementen die u inroept ten opzichte van Griekenland betrekking zouden hebben op de periode dat u uw verzoek om internationale bescherming had ingediend, dan wel op de periode dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleef. U biedt aldus geen zicht op uw reële situatie in Griekenland vanaf het moment van uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld dat u zich beperkt tot loutere blote beweringen en dat u geen enkel bewijsstuk aanbrengt dat de door u aangehaalde elementen zou kunnen staven. U concretiseert niet op welke manier uw echtgenote medische zorgen zouden ontzegd zijn. U toont niet aan welke stappen u en uw echtgenote zouden ondernomen hebben om medische zorgen te krijgen in Griekenland. U concretiseert niet op welke manier de 'slechte leefomstandigheden' u persoonlijk zouden getroffen hebben. De foto's die u neerlegde van het kamp waar u zou verbleven hebben, kunnen niet aantonen dat uw leefomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland dermate slecht waren dat er sprake is van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. U sprak over vechtpartijen in het kamp, maar u bleek zelf nooit betrokken geweest te zijn bij dergelijke incidenten (CGVS, pg 5). U toont op geen enkele wijze aan dat uw kinderen effectief niet naar school konden in Griekenland nadat u internationale bescherming had verkregen, noch staat u dat u stappen zou ondernomen hebben om het recht op onderwijs voor uw kinderen te bekomen. U had zelfs geen idee wat uw echtgenote zou geprobeerd hebben om onderwijs voor de kinderen te regelen (CGVS, pg 8). U toont op geen enkele wijze aan dat u effectief pogingen zou ondernomen hebben om de Griekse taal te leren, maar dat dit u onmogelijk werd gemaakt. U slaagde er ook helemaal niet in aannemelijk te maken dat de groepering waarmee u problemen zou gekend hebben in Syrië u zou kunnen raken in Griekenland. U zou telefonische bedreigingen gekregen hebben, maar u wist niet van welke groepering (CGVS, pg 5). De laatste bedreiging zou er geweest zijn in 2018, maar u kon zich helemaal niet herinneren wanneer in 2018 (CGVS, pg 6). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Hoe dan ook was er voor het overige geen enkele concrete indicatie dat u effectief gezocht werd in Griekenland door deze onbekende islamitische groepering. Het laatste jaar van uw verblijf in Griekenland, 2019, is er al helemaal niets meer gebeurd. Het lijkt ook bijzonder onwaarschijnlijk dat personen die tot deze islamitische groepering behoren zich alsnog, bijna vier jaar na uw vertrek uit Syrië, speciaal omwille van u naar Griekenland zouden

begeven om u op te sporen en u iets aan te doen omdat u niet naar hen zou geluisterd hebben in Syrië. Voor zover er enig geloof zou gehecht worden aan uw verklaringen over de bedreigingen die u in Griekenland zou gekregen hebben, dient opgemerkt te worden dat u geen bescherming gezocht hebt bij de Griekse autoriteiten. U zou zelfs geen klacht hebben ingediend wegens de telefonische bedreigingen die u ontving, hoewel u verklaarde erg bang te zijn. U toont aldus op geen enkele wijze aan dat de Griekse overheid u niet zou kunnen of willen beschermen.

Ook uw echtgenote beperkt zich tot blote beweringen met betrekking tot een gebrek aan medische zorgen in Griekenland. Het onderzoeksverslag van een onderzoek dat zij op 12 februari 2020 in België onderging, toont enkel aan dat zij doorverwezen werd voor een onderzoek wegens herhaalde miskramen. Het gegeven dat uw echtgenote herhaalde miskramen doormaakte, wordt hier op zich niet betwist. Er dient echter vastgesteld te worden dat uw echtgenote op geen enkele wijze aantoont dat zij ook nadat zij internationale bescherming verkreeg in Griekenland onmogelijk een arts zou kunnen geconsulteerd hebben wanneer dit nodig was, noch dat zij de noodzakelijke medicatie niet kon verkrijgen. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat zo haar medische zorgen op een gegeven moment ontzegd geweest zijn, dat zij dan stappen heeft ondernomen om haar rechten op dit vlak af te dwingen. Toen haar gevraagd werd of zij eventueel op eigen initiatief een arts gezocht had in Griekenland die haar zwangerschap kon begeleiden, stelde zij dat zij niet zelf naar een arts kon gaan en dat zij niet buiten jullie verblijfplaats kon komen (CGVS echtgenote, pg 4). Er kan echter niet aangenomen worden dat uw echtgenote, als begunstigde van internationale bescherming, verplicht zou zijn om bij terugkeer binnen de zone van een vluchtelingenkamp te verblijven en dat zij geen enkele stap meer zou kunnen ondernemen om een passende medische begeleiding te bekomen. Uw echtgenote ging bij alle aangehaalde problemen telkenmale uit van de situatie van een verzoeker om internationale bescherming en niet van de situatie van een begunstigde van internationale bescherming. Zo haalde zij aan niet te mogen kiezen waar jullie zouden wonen in Griekenland, omdat jullie in het kamp moesten blijven, jullie zelf niet mochten wisselen en jullie geen papieren hadden (CGVS echtgenote, pg 5). Zij haalde ook aan dat de kinderen niet naar school konden en dat zij zelf geen stappen kon ondernemen om de kinderen in te schrijven op een school, omdat zij geen bescherming genoot (CGVS echtgenote, pg 7). Vermits uit de informatie die toegevoegd werd aan jullie administratief dossier blijkt dat jullie wel degelijk internationale bescherming genieten in Griekenland, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Wat betreft de psychische problemen die uw echtgenote kent en die omschreven worden in het door haar neergelegde attest van een psycholoog, dient nog opgemerkt te worden dat zij ook hier op geen enkele manier aantoont dat zij in Griekenland geen passende psychische begeleiding zou kunnen bekomen. Uit niets blijkt dat zij in Griekenland reeds stappen heeft ondernomen om een psycholoog te raadplegen of een andere vorm van psychische begeleiding te zoeken. Derhalve kan er niet zonder meer aangenomen worden dat de psychische problemen van uw echtgenote niet zouden behandeld kunnen worden in Griekenland.

Uit voorgaande kan geenszins worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, op geen enkele wijze aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u daartoe stappen hebt ondernomen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten, namelijk uw Syrische verblijfsvergunning, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw U.N.R.W.A. kaart, uw familieboekje, het bewijs van uw Palestijnse origine en uw huwelijksakte, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten staven uw identiteit, nationaliteit en uw familiesamenstelling, gegevens die op zich niet betwist worden

door het CGVS. Ook uw verblijf in een vluchtelingenkamp dat u staft aan de hand van verschillende foto's, wordt hier niet in vraag gesteld. Het verslag van een medische onderzoek dat uw echtgenote onderging in België en een attest van de psycholoog werden hierboven reeds besproken."

Het verweer in het verzoekschrift en de toegevoegde stukken van de aanvullende nota kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij geen bewijs kunnen leveren van negatieve feitelijke omstandigheden en de commissaris-generaal zelf geen objectieve landeninformatie bijbrengt inzake de situatie in het opvangkamp waar zij verbleven in Larisa, wijst de Raad erop dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat er in Griekenland sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken en die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers' terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoekers beperken zich in wezen echter tot het herhalen van hun verklaringen over hun persoonlijke omstandigheden in Griekenland en te benadrukken dat deze worden bevestigd door algemene informatie met betrekking tot de situatie voor personen die internationale bescherming genieten en de algemene economische situatie in Griekenland. De Raad benadrukt echter dat verzoekers hiermee niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers' persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

Verzoekers doen met de loutere verwijzing naar algemene informatie, in tegenstelling tot wat zij zelf beweren, bovendien geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werden verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor verzoekers die internationale bescherming werden verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, noch toont dit aan dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad stelt echter vast dat, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over hun persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, verzoekers niet *in concreto* aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen.

Het verzoekschrift vraagt om rekening te houden met de fysieke en psychische gezondheidstoestand van verzoekers in het licht van de beschikbare informatie. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van enige fysieke of medische problemen in zijn hoofd. Wat de fysieke en psychische gezondheidstoestand van verzoekster betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde dat zij, als persoon die internationale bescherming geniet, bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben (gehad) tot medische hulp in Griekenland. Verzoekster toont evenmin aan dat haar fysieke en psychische gezondheidstoestand dermate is dat zij bij een terugkeer naar Griekenland omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, temeer daar zij zich bij een terugkeer zal kunnen beroepen op de steun van haar echtgenoot. Het psychologisch attest van 26 juni 2020 dat werd gevoegd bij de aanvullende nota laat geen andere beoordeling toe.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift nog benadrukken dat verzoekster in het kamp in Larisa werd lastiggevallen door mannen, merkt de Raad op dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Bovendien kan redelijkerwijze worden

verwacht dat verzoekers in de eerste plaats bescherming zoeken voor hun problemen bij de Griekse autoriteiten. Het loutere feit dat de kampverantwoordelijke niets ondernam, toont niet aan dat verzoekers zich niet zelf tot de Griekse politie zou kunnen wenden teneinde bescherming te verkrijgen. Zij tonen evenwel niet aan dat zij hiertoe enige stappen hebben ondernomen. Dat verzoekers zouden hebben nagelaten om bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten, ondermijnt bovendien de ernst van de ingeroepen problemen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij in Griekenland geen mogelijkheden hadden om de taal te leren of naar school te gaan, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze motiveren dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat zij, als personen die internationale bescherming genieten, geen toegang zouden hebben (gehad) tot scholing in Griekenland.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie en de invloed ervan op de situatie in Griekenland, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers bijgebrachte informatie (aanvullende nota, stuk 2) niet blijkt dat de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zou bereiken dat dit tot gevolg heeft dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie zullen terechtkomen.

De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. De Raad kan de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEEM

S. VAN CAMP